

АСТРИД ЛИНДГРЕН
ДРАКОНЪТ С ЧЕРВЕНИТЕ
ОЧИ

Превод от шведски: Вера Ганчева, —

chitanka.info

Помня нашия дракон. Никога не ще забравя онова априлско утро, когато го зърнах за пръв път. Брат ми и аз отидохме в свинарника да видим малките прасенца, родени през нощта. Около голямата свиня-майка в сламата шаваха десетина прасенца. Но съвсем самичък в един ъгъл се гушеше крехък зелен дракон с малки, сърдити очи.

— Я, това пък какво е? — учуди се брат ми и от изумление зяпна.

— Според мен дракон — рекох аз. — Свинята е родила десет прасенца и един малък дракон.

Да. Как е станало, никога нямаше да разберем. Мисля, че свинята-майка бе не по-малко изненадана от нас. Не проявяваше особена привързаност към малкия дракон, но постепенно свикна с него. Съвсем не искам да кажа обаче, че търпеше да я хапе всеки път, когато му даваше да бозае. Това така я ядосваше, че накрая отказа да го кърми. Ето защо аз и брат ми трябваше всеки ден да отиваме в свинарника и да храним дракона с угарки от свеци, върви, тапи и тям подобни деликатеси, каквито драконите много обичат. Без съмнение драконът щеше да умре от глад, ако аз и брат ми не ходехме толкова редовно с малката кошничка в свинарника. Всички прасенца нетърпеливо загрухтяваха, щом отворехме вратичката, само драконът оставаше неподвижен и ни наблюдаваше с малките си, червени очи. Мълчеше, но след като заситеше глада си, обикновено започваше да подскача високо нагоре и да потропва доволно с опашка. Ако някое от прасенцата направеше опит да се добере до лакомствата, драконът изпадаше в ярост и се нахвърляше да го хапе. Наистина доста злобен малък дракон беше. Но ние го обичахме. Чешехме го по гърба и това му доставяше страшно удоволствие. Очите му ставаха още по-червени от щастие и той напълно притихваше, за да го чешем по-дълго. А веднаж падна в коритото с помията за свинята-майка. Забравила съм как точно цопна там, но затова пък винаги ще помня как плуваше в помията — толкова спокоен, уверен, радостен, че може да плува. Брат ми го измъкна оттам с една пръчка и го сложи на сламата да съхне. Той се отърси така, че помията опръска всичко наоколо, сетне тихичко се засмя сам на себе си и втренчи в нас червените си очи. Понякога пък по цели дни се мусеше, без да разберем причината. Тогава се правеше, че не чува, когато го викахме, завираше се в някое къоше, дъвчеше слама и изобщо се държеше странно. Брат ми и аз тогава ужасно се сърдехме и се заклевахме вече да не му носим храна.

— Чуваш ли, дебелоглав обеснико — викаше брат ми в такива случаи. — Не ще получиш нито една угарка от свещ. Пилюта, пилюта. (По онова време казвахме „пилюта“, което означаваше приблизително „ха, ха“.)

И представете си — тогава малкият дракон се разплакваше. От червените му очи рукваха бистри сълзи и на нас ни ставаше ужасно мъчно за него.

— Недей да плачеш — бързах да го утеша аз. — Не искахме да кажем точно това. Ще получиш толкова коледни свещи, колкото можеш да изядеш.

Тогавя малкият дракон се успокояваше и сълзите му пресъхваха. Тихичко се засмиваше сам на себе си и потропваше с опашка.

Всяка година на втори октомври аз се сецам за дракона от нашето детство. Защото на един втори октомври той изчезна. През този октомврийски ден, преди много години, имаше красив залез. Небето се преливаше в най-прекрасни багри, а над моравите се стелеше лека мъгла. В такава вечер човек е склонен да мечтае, макар да не знае точно за какво. Малкият дракон, свинята-майка и всички прасенца бяха пуснати на двора да се поразходят. Брат ми и аз излязохме да ги наблюдаваме. Зъзнихме в хладната и мъглива вечер. Подскачахме, за да се сгреем, а аз си мислех как подир малко ще се пъхна в топлото легло и ще си прочета една приказка, преди да заспя.

Точно в този момент малкият дракон се приближи до мен. Докосна със студена лапа бузата ми, червените му очи бяха пълни със сълзи. После — о, колко странно беше, — после отлетя. Не знаехме, че може да лети. Но той се издигна високо във въздуха и се отправи към залеза. Последното, което видяхме, бе черна точица на фона на пурпурно-огненото слънце. И го чухме да пее. Пееше, летейки, със звънко, ясно гласче. Струва ми се, че беше щастлив.

Но тази вечер не си прочетох никаква приказка. Завих се презглава с одеялото и плаках за нашия зелен дракон с червени очи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.